

*Minu vanaemale Saga Backmanile, kes õpetas mind sporti armastama.
Kui vaikne mu elu muidu oleks. Loodan, et taevariigi suures baaris
pakutakse korralikke dry martini'sid ja et suurelt ekraanilt
näidatakse vahetpidamata Wimbledonit. Ma igatsen su järele.*

*Ja Neda Shafti-Backmanile, minu kõige toredamale nutikamale
ulakamale parimale sõbrale. Kes tõstab mind kõrgemale,
kui mul seda vaja on, ja hoiab mind maa peal, kui ma olen
selle ära teeninud. Asheghetam.*

1. peatükk

Ühel märtsi lõpu hilisõhtul võttis üks teismeline kaheraudse haavlipüssi, läks otsejoones metsa, surus relvasuu vastu ühe inimese laupa ja vajutas päästikule.

Need lood räägivad sellest, kuidas me nii kaugele jõudsime.

2. peatükk

Kolks-kolks-kolks-kolks-kolks.

On märtsi algus ja Karulinnas pole veel mitte midagi juhtunud. On reede ja kõik lihtsalt ootavad. Homme mängib Karulinna hokiklubi noortetiim riigi kõige tugevama noortesarja poolfinaalis. On see siis nii tähtis? Muidugi ei ole. Kui tegu poleks Karulinnaga.

Kolks. Kolks. Kolks-kolks-kolks.

Linn ärkab varakult nagu iga päev, väikesed kohad peavad andma endale edumaa, et end maailmas tõestada. Autoderivi tehase juures parklas on juba lume all, inimesed seisavad poolavatud silmade ja poolsuletud teadvusega vaiksetes järjekordades, et elektroonilised sissepääsukiibid saaksid kinnitada kontrollkellale nende eksistentsi. Nad trambivad lörtsi saabaste küljest maha, pilk autopiloodil ja hääl automaatvastajal, oodates, et eelistatud erguti, kofeiin või nikotiin või suhkur, hakkab oma tööd tegema ja paneb keha vähemalt mõnevõrra funktsioneerima kuni esimese kohvipausini.

Maanteel lahkuvad mujal tööl käijad suuremate linnade suunas, metsa taha, labakud lajatavad vastu autosalongi küttevõresid ja vandesõnad on sellist mõõtu, mida tohib kuuldavale tuua ainult siis, kui oled juua täis, suremas või istud varahommikul liiga külmas Peugeot's.

Kui nad vaikselt on, kuulevad nad ka sinna ära: kolks-kolks-kolks. Kolks. Kolks.

Maya ärkab oma toas, seinu kaunistavad vaheldumisi pliiatsijoonistused ja piletid kaugetes linnades toimunud kontsertidelt, kus ta käinud on, neid pole sugugi nii palju, kui ta oleks soovinud, neid on märksa rohkem, kui ta vanemad oleksid tegelikult lubanud. Ta on pidžamas, pikali voodis, ja mängib kitarril. Selle juures meeldib talle kõik. Pilli raskus tema keha vastas, kuidas puit vastab, kui tema sõrmeotsad seda tonksavad, keeled, mis lõikavad

valusalt nahka, enne kui see on jõudnud õieti üles ärgata. Lihtsad helid, pehme meloodiakäik, tema jaoks on see tõeline õndsus. Ta on viisteist aastat vana ja jõudnud mitu korda armastada, aga kitarr jääb alati tema esimeseks armastuseks. See on aidanud tal taluda elu selles linnas, välja kannatada keset metsa asuva hokiklubi spordijuhhi tütre rolli.

Ta vihkab hokit, kuid mõistab oma isa armastust, sport on lihtsalt teistsugune instrument kui tema oma. Ema sosistab aeg-ajalt tütrele kõrva: „Ära kunagi usalda inimesi, kelle elus pole midagi, mida nad ennastunustavalt ei armasta.” Ema armastab üht meest, kes armastab üht kohta, mis armastab üht spordiala. See siin on hokilinn ja selle kohta võiks nii mõndagi öelda, kuid usaldusväärsed nad on. Kui siin elad, siis tead, mida oodata. Päevast päeva.

Kolks.

Karulinn ei asu millegi lähedal, isegi kaardil näeb koht ebaloomulik välja. „Nagu oleks mingi purjus hiiglane üritanud oma nime lumme kusta,” ütleksid mõned. „Nagu loodus ja inimesed võitleksid eluruumi nimel,” väidaksid ehk pisut mõistlikumad vastu. Linn kaotab, igal juhul, siin pole ammu midagi võidetud. Töökohti on vähem, nii et igal aastal jääb ka inimesi vähemaks, mets ahmib endasse ühe või kaks hüljatud maja hooaja kohta. Tol ajal, kui oli veel millegagi hoobelda, paigaldas vald sissesõidu juurde sildi, millel oli üks toona nii moodsatest lööklausetest: „Tere tulemast Karulinna – meie tahame natuke rohkem!” Tuulel ja lumel kulus paar aastat, et ära nühkida sõna „rohkem”. Vahel tundub kogu asula pigem filosoofilise eksperimendina: kui metsas langeb üks linn, aga keegi seda ei kuule, omab see siis üldse tähtsust?

Sellele küsimusele vastamiseks oleks vaja minna paarsada meetrit järve poole. Kuigi tähelepanuväärne see asi välja ei näe, aga tegu on jäähalliga. Selle ehitasid neli põlve tagasi tehasetöölised, mehed, kes töötasid kuus päeva nädalas ja kellel oli vaja seitsmendaks midagi, mida oodata. See pärandus edasi, kogu armastus, mida see linn üldse suudab üles sulatada, pannakse justkui ikka veel sellesse mängu: jää ja poort, punased ja sinised jooned, hokikepid ja litter ja iga väikseim kui tahte ja jõu gramm noortes kehades,

mis suunduvad litrit taga ajades jääareeni nurkadesse. Tribüünid on igal nädalavahetusel täis, aastast aastasse, olgugi et klubi saavutused on kokku kuivanud, nii nagu linna majanduslik olukordki. Võib-olla tribüünid on täis just nimelt sel põhjusel, sest kõik loodavad, et kui klubil hakkab taas ülesmäge minema, tuleb ka kõik ülejäänud inertsist kaasa.

See on põhjus, miks seda sorti kohad peavad kogu oma tulevikulootuse panema noortele, sest nemad on ainsad, kes ei mäleta, et vanasti oli kõik parem. See võib olla õnnistus. Niisiis ehitavad nad oma noortemeeskonda nii, nagu eelmised põlvned ehitasid oma asulat: rüga tööd teha, võta saatusest hoobid vastu, ära virise, pea lõuad ja näita nendele kuradi suurlinna omadele, kust me tuleme.

Siinkandis pole kuigi palju vaatamisväärsset. Kuid kõik, kes on siin käinud, teavad, et tegu on hokilinnaga.

Kolks.

Amat saab varsti kuusteist. Tema tuba on nii väike, et kui see oleks osa suure linna kalli linnaosa suurest korterist, ei läheks see garderoobinagi arvesse. Tapeeti varjavad üleni NHL-i mängijate plakatid, on ainult kaks erandit: üks on tema enda pilt seitsmeaastasena, liiga suured kindad käes ja kiiver silmile vajunud, jääl olevatest poistest kõige väiksem. Teine on valge paberileht, kuhu ta ema on kirjutanud osad ühest palvest. Kui Amat oli just sündinud, hoidis ema teda oma rinnal teispool maakera ühe väikese haigla kitsukeses voodis, ainult nemad kaks olid maailmas olemas. Siis sosistas üks põetaja emale selle palve kõrva, räägitakse, et ema Teresa olevat kirjutanud selle oma magamisaseme kohale seinale, põetaja lootis, et see annab üksikule naisele jõudu ja lootust. Juba pea kuusteist aastat hiljem ripub see paber ikka veel tema poja seinal, sõnad on natuke segamini, aga ema kirjutas need üles nii, nagu talle meelde jäi:

„Seda, kes on aus, võivad teised petta. Ole ikkagi aus.

Seda, kes on sõbralik, võivad teised taga rääkida. Ole ikkagi sõbralik.

Kõik hea, mis sa täna teed, võivad teised homme unustada. Tee ikkagi head.”

Amati uisud on kohe voodi ääres, igal ööl. „Pidi su emal ikka raske sünnitus olema, kui sul need kohe jalas olid,” muigab jäähalli vana valvur ikka.

Ta on pakkunud poisile, et hoidku neid klubi varustuseruumi kapis, kuid poisile meeldib neid sinna ja tagasi tassida. Nende lähedal olla.

Ta on alati igas meeskonnas kõige lühem olnud, tal pole kunagi olnud selliseid lihaseid nagu teistel mängijatel, tal pole iial olnud nii tugevat lööki. Kuid keegi siit linnast ei saa teda kätte. Mitte keegi üheski meeskonnas, keda ta on kunagi kohanud, pole olnud sama kiire. Ta ei oska seda selgitada, kuid oletab, et see on midagi samasugust kui siis, kui mõned inimesed näevad viiulit vaadates ainult lauajuppe ja kruvisid, teised aga muusikat. Uisud pole tema kehale kunagi võõrad tundunud, vastupidi, hoopis siis, kui ta jalad tavalistesse jalanõudesse pistab, on tunne nagu meremehel, kes üle pika aja maale saab.

Viimased read, mis ema on tema seina peale paberile kirjutanud, kõlavad nii:

„Kõike, mida sa ehitad, võivad teised hävitada. Ehita ikkagi. Sest lõpuks on kõik sinu ja Jumala vahel, iial pole asi olnud sinus ja teistes.”

Otse selle alla on algklassilapse otsusekindla käekirja ja punase kriidiga kirjutatud nii:

„TEISET ÜTLEVAT ET MA OLEN LIIKA VÄIKE ET MÄNKIDA. AKKA IKKA SUUREKS MÄNKIAKS!”

Kolks.

Ükskord oli Karulinna Hoki esindusmeeskond riigi kõige parema sarja number üks, see oli rohkem kui kaks aastakümnet ja kolm divisjoni tagasi, kuid homme saab Karulinn taas kõige parematest mõõtu võtta. Nii et kui tähtis üks juunioride mäng ikka on? Kui palju võib ühele linnale korda minna mõne teismelise poolfinaal noortesarjas? Mitte eriti, loomulikult. Kui tegu poleks just selle kohaga kaardil.

Paarsada meetrit linnasiltidest lõunas algab piirkond, mida nimetatakse lihtsalt Mäeks. Selle moodustavad uhked majad, millel on järvevaade. Siin-sed naabrid on toidupoe omanikud või tehasejuhid, või siis on neil mõni parem töö suuremates linnades, kus kolleegid küsivad pidude ajal suuril silmil: „Karulinn? Kas nii kaugel metsas on võimalik elada?” Muidugi vastatakse midagi jahipidamise ja kalapüügi kohta, loodusläheduse kohta, kuid

tegelikult mõtlevad nüüdsel ajal peaaegu kõik, kas see on tõesti võimalik. Siin elada, edasi. Kas on veel midagi alles peale kinnisvara väärtuse, mis langeb käsikäes temperatuuriga.

Seejärel ärkavad nad KOLKSU peale. Ja siis nad naeratavad.

3. peatükk

Rohkem kui kümne aastaga on ümberkaudsed naabrid harjunud perekond Erdahli aiast kostvate helidega: kolks-kolks-kolks-kolks. Ja seejärel väike paus, kuni Kevin litrid kokku korjab. Seejärel kolks-kolks-kolks-kolks-kolks. Ta oli kaks ja pool, kui esimest korda uisud alla sai, kolmesena sai ta esimese hokikepi, neljasena oli viiestest peajagu üle, viiesena oli ta seitsmeaastastest parem. Sel talvel, kui ta seitse sai, külmus ta nägi nii hullusti ära, et kui talle väga lähedal seista, on sarnaluul ikka veel väikesed valged laigud näha. Ta oli mänginud pärastlõunal oma esimese tõelise sarjamängu ja viimastel sekunditel lõi ta vabast väravast mööda. Karulinna lastemeeskond võitis 12 –0, Kevin lõi kõik väravad, aga ta oli ahastuses. Õhtul hilja avastasid ta vanemad, et teda polegi voodis, keset ööd kõndis pool linna ahelikus mööda metsa. Peitus pole Karulinnas mingi mäng, väike laps ei pea üldse kaugele minema, enne kui pimedus ta endasse neelab, väike keha külmub kolmekümne miinuskraadi juures kiiresti. Alles koidikul avastas keegi, et poiss polegi puude vahel, vaid keset järvejääd. Ta oli vedanud sinna värava ja viis litrit ning kõik taskulambid, mis ta vähegi leidis, ja lõi muudkui sama nurga alt, kust oli mängu viimase löögi mööda löönud.

Ta nuttis raevukalt, kui nad ta koju tassisid. Valged plekid ei kadunud kunagi. Ta oli seitsmene ja kõik teadsid juba siis, et tema sees on karu. Seda pole võimalik tagasi hoida.

Tema vanemad lasid oma aeda ehitada väikese liuvälja, poiss rookis ise sealt igal hommikul lund ja igal suvel kaevasid naabrid oma peenardest litrisurnuaedu välja. Siinsast lillepullast leiab vulkaniseeritud kummi veel mitme inimpõlve jooksul.

Aastast aastasse on nad kuulnud, kuidas poisi keha kasvab, kolksud on muutunud üha tugevamaks ja üha kiiremaks. Ta on nüüd seitseteist ja see linn pole näinud temasuguse andega hokimängijat sellest saadik, kui enne tema sündi jõuti välja kõige kõrgemasse liigasse. Tal on füüsis, käed, pea ja süda. Ennekõike on tal pilk, see, mida tema jääl näeb, paistab toimuvat aeglasemalt kui kõikide teiste pilguga vaadates. Hokis on võimalik nii

mõndagi treenida, aga mitte seda, pilk on kas kaasasündinud või seda pole. „Kevin? Tema on päris,” on klubi spordijuhil Peter Anderssonil kombeks öelda, ja tema peaks teadma: kui Karulinnas viimati keegi nii hea oli, siis oli see spordijuht ise, ning tema jõudis välja Kanadasse ja NHL-i, võttis mõõtu maailma parimatest.

Kevin teab, mida on vaja, kõik on talle seda rääkinud sellest ajast peale, kui ta esimest korda uiskudel seisis. Ainult kõike. Vaja on ainult temast kõike. Niisiis, igal varahommikul, kui ta klassikaaslased veel sooja teki all sügavalt magavad, teeb ta metsajooksu ja seejärel seisab siin, kolks-kolks-kolks-kolks-kolks. Korjab litrid kokku. Kolks-kolks-kolks-kolks-kolks. Korjab litrid kokku. Noortemeeskonna treening igal pärastlõunal ja põhimeeskonna treening igal õhtul, seejärel jõusaal, siis uus metsaring ja lõpetuseks tunnike siin, kodumaja katusele paigaldatud prožektorite valgusvihus.

Kolks-kolks-kolks-kolks-kolks. Ainult seda see sport sinult nõuabki. Ainult kõike, mis sul on.

Kevin on saanud kõik võimalikud pakkumised minna üle suuremasse klubbisse, käia suuremas linnas hokigümnaasiumis, kuid on need kõik kindlalt ära öelnud. Ta on Karulinna poiss, tema isa on Karulinna mees, mujal ei pruugi see midagi tähendada, aga siin tähendab see midagi.

Nii et kui oluline võib olla noorteliiga poolfinaal? Ainult nii oluline, et riigi parim noortemeeskond tuletaks ülejäänud riigile taas meelde selle koha olemasolu. Ainult nii oluline, et kohalikud poliitikud paigutaksid ehk raha hokigümnaasiumi rajamiseks siiasamasse, mitte Härjalasse, nii et selle maa-nurga kõige andekamad tahaksid kolida Karulinna, mitte suurlinnadesse. Nii oluline, et päris oma kasvandikest koosnev esindusmeeskond jõuaks taas kõige kõrgemasse liigasse, meelitaks taas siia suured sponsorid, paneks valla ehitama uut jäähalli ja selleni viivaid suuremaid teid, võib-olla isegi seda konverentsikeskust ja ostukeskust, millest on aastaid jahutud, nii et saaks käivitada uusi ettevõtteid ja luua rohkem töökohti, nii et elanikud hakkaksid mõtlema, kas äkki hoopis remontida oma kortereid, selle asemel et need maha müüa. See oleks oluline ainult majanduse seisukohast. Uhkuse seisukohast. Ellujäämise seisukohast.

See on ainult nii oluline, et ühes eramaja aias on seisnud seitsmeteist-aastane seitsaastane, kui ta põsed kümme aastat tagasi öösel ära külmusid, ja lõonud muudkui üksteise järel litreid, kandes oma õlgadel tervet linna.

See tähendab ainult kõike.

Org asub Karulinna teises otsas, teesiltidest põhja pool. Karulinna kesk-osa koosneb ridamajadest ja väikestest eramajadest, mis kuuluvad langevas joones keskklassile, kuid Orus on ainult kortermajad, mis on ehitatud Mäest nii kaugele, kui oli vähegi võimalik. Alguses oli see muidugi kõigest fantaasiavaene geograafiline hüüdnimi: Org asub ülejäänud linnast madalamal, maapind laskub seal vana kruusakarjääri poole, Mägi asub järve kohal kõrgendikul. Kuid kui inimeste varanduslik seis õige pea samamoodi jaotus, jäid nimed rahvasuus kestma, kuni neist said samavõrra klassikuuluvuse kui linnaosade tähistajad. Isegi maailma kõige väiksemates kohtades omandavad lapsed aegsasti, et on olemas erinev sotsiaalne reaalsus, ja siin on kõik väga lihtne: mida kaugemal Orust, seda parem sulle on.

Fatima elab kahetoalises korteris, peaaegu nii sügaval Orus kui üldse võimalik. Ta tõmbab oma poja leebet vägivalda rakendades voodist üles, poiss võtab oma uisud kaasa. Bussis on nad kahekesi, ei räägi midagi, Amat on viimistlenud täiuseni süsteemi, kuidas transportida oma keha, pidamata selleks oma peas üles ärkama. „Muumia,” ütleb Fatima talle armastavalt. Jäähalli kohale jõudnud, paneb Fatima selga oma koristajakostüümi ning poiss läheb otsib valvuri üles. Algul üritab ta aidata emal tribüünidelt prahti korjata, kuni ema riidlema hakkab ja ta ära ajab. Poiss muretseb ema selja pärast, ema muretseb selle pärast, et teised lapsed näevad poissi koos temaga ja hakkavad narrima. Nii palju kui Amat mäletab, on nad olnud kogu aeg kahekesi. Kui ta väike oli, korjas ta kuu lõpus siit tribüünidelt tühje purke, vahel teeb ta seda nüüdki.

Ta aitab valvurit igal hommikul, keerab ukseid lukust lahti ja kontrollib lampe, pakib litreid ja sõidab jäämasinaga, seab halli päevaks valmis. Kõigepealt tulevad iluuisutajad, kõige ebamugavamatel aegadel. Seejärel kõik hokitiimid, üksteise järel ja paremuse järjekorras kuni kõige paremate aegadeni, mis on mõeldud noortemeeskonnale ja põhimeeskonnale. Noortemeeskonnale, mis on nüüd nii hea, et juba peaaegu hierarhia tipus.

Amat ei kuulu veel sinna, ta on alles viisteist, aga võib-olla järgmisel hooajal. Kui ta teeb kõik, mis vaja. Ühel päeval viib ta ema siit ära, ta on selles veendunud, ühel päeval ta enam ei liida ega lahuta oma peas kogu aeg sissetulekuid ja arveid. See on üks selge erinevus ühtede laste ja selliste laste vahel, kes elavad kodudes, kus raha võib otsa lõppeda, ja erinev on ka vanus, millal lapsed seda mõistavad.

Amat teab, et tema valikuvõimalused on piiratud, niisiis on ta plaan lihtne: siit noortetiimi, sealt põhitiimi, sealt profimeeskonda. Kui esimene palk on kontol, võtab ta emalt koristuskäru ega luba tal seda enam iial näha, annab ema valutavatele sõrmedele puhkust ja haigele seljale pikki väljamagamishommikuid. Ta ei taha mingeid uhkeid vidinaid. Ta tahab kasvõi kordki õhtul niimoodi voodisse heita, et ei pea arvutama.

Valvur koputab Amatile õlale, kui ta töö tehtud on, ulatab talle uisud. Amat tõmbab nõõrid kinni, võtab kepi kätte, sõidab tühjale jääle. Selline on siin tema kokkulepe, tema aitab valvurit raskete asjade tõstmise ja jukerdavate poordiuustega, mida nähes reuma otsekohe ägeneb, ning kui Amat ise jää pärast üle loputab, saab ta tunnikese üksi jääll olla, enne kui iluuisutajad trenni alustavad. Need on parimad kuuskümmend minutit Amati päevast, iga päev.

Ta surub kõrvaklapid kõrva, helitugevuse põhja, seejärel täiskiirus sisse. Üle jää, nii kõvasti vastu teise otsa poorti, et kiiver lööb vastu pleksiklaasi. Täiskiirusel tagasi. Uuesti. Uuesti. Uuesti.

Fatima tõstab korraks pilgu koristuskärult, lubab endal hetkeks vaadelda poega seal jää peal. Valvur püüab ta pilgu ja Fatima moodustab huultega sõna „aitäh“. Valvur üksnes noogutab, varjates naeratust. Fatima mäletab, kui imelik see talle oli tundunud, kui klubi treenerid talle esimest korda rääkisid, et Amatil on erakordne anne. Ta mõistis toona siinset keelt veel väga vähe, see, et Amat oskas uisutada peaaegu enne käimaõppimist, oli tema jaoks jumalik müsteerium. Kõik need aastad on möödunud ja ta pole ikka veel harjunud Karulinna külmaga, kuid ta on õppinud armastama linna sellisena, nagu see on. Ja mitte kunagi ei leia ta elus midagi kummalisemat kui see, et poiss, kelle ta tõi ilmale kohas, mis pole iial näinud lund, on sündinud tegelema jäise spordialaga.

Ühes väiksematest eramajadest linna keskel astub Karulinna Hoki spordijuht Peter Andersson duši alt hingeldades välja, silmad punased. Ta pole peaaegu maganudki ja vesi ei suutnud pinget maha uhta. Ta on kaks korda oksendanud. Ta kuuleb, kuidas Mira vannitoa kõrval esikus lapsi üles ajama läheb, ning teab täpselt, mida naine ütleb: „Issand jumal, Peter, sa oled üle neljakümne, kui klubi spordijuht on noortemängu eel närvilisem kui noored ise, siis tasuks ehk võtta üks validool ja üks drink ja korraks maha tulla?” Perekond Andersson on elanud siin üle kümne aasta, seitsaadik, kui nad Kanadast koju tagasi kolisid, aga Peteril pole siiani päriselt õnnestunud oma naisele selgeks teha, mida hoki Karulinnale tähendab. „No päriselt! Kas sa siis ise ei tunne, et teie, täiskasvanud mehed, olete väheke liiga eevil?” on Mira küsinud terve selle hooaja. „Juuniorid on seitseteist! Peaaegu lapsed alles!”

Esimestel kordadel oli ta vait. Kuid ühel õhtul hilja ütles ta tõe välja: „Ma tean, Mira, et see on ainult mäng. Ma tean. Aga me oleme linnas keset metsa. Meil pole turismi, kaevandust, kõrgtehnoloogilist tööstust. Meil on pimedus, pakane ja tööpuudus. Kui me suudame selle linna taas elevile ajada, ükskõik mille pärast, siis oleme õnnega koos. Ma tean, et sa pole siit pärit, kallis, see pole sinu linn, aga vaata ringi: töökohad kaovad. Vald tõmbab tegevust kokku. Siin elab karm rahvas, meie sees on karu, aga me oleme nüüd mitu pauku järjest saanud. See linn peab saama ka võita. Me peame saama tunda, üksainuski kord, et me oleme kõige paremad. Ma tean, et see on ainult mäng. See pole ainult ... ainult see. Alati ei ole.”

Mira suudles teda siis kõvasti laubale, hoidis teda enda vastas, naeratas ja sosistas talle õrnalt kõrva: „Loll oled.” Seda ta on muidugi, ta teab seda ise ka.

Peter läheb vannitoast välja, koputab oma viieteistaastase tütre uksele, kuni kuuleb kitarri vastamas. Tütar armastab muusikariistu, mitte sporti. On päevi, mil Peter kurvastab selle üle, kuid paljudel teistel päevadel on tal tütre üle hea meel.

Maya on ikka veel voodis, mängib valjemini, kui koputus kõlab, kuuleb oma vanemaid ukse taga. Ema, kellel on kaks kõrgharidust ja kes suudab terve

seaduseraamatu peast ette lugeda, kuid ei suuda ära õppida, mis asi on läbi-vise või tsooniviga, isegi kui ta kohtu alla antaks. Isa, kes suudaks detailselt ära selgitada kõik hokistrateegiad, kuid kes ei suuda vaadata telesarja, kus on üle kolme tegelase, ilma et peaks iga viie minuti tagant pahvatama: „Mis nüüd toimub? Kes see veel on? Mis mõttes tasa, miks ma tasa pean olema? Nüüd ma ei kuulnud, mida nad ütlesid ... kas me võiks tagasi kerida?”

Maya nii naerab kui ka ohkab selle peale. Eriti kärsitult ihatakse kodunt ära kolida just viieteistaastasena. Nagu Maya emal on kombeks öelda, kui külm ja pimedus kõige jõulisemalt ta kannatuse proovile panevad ning kui ta on joonud kolm-neli klaasi veini: „Siin linnas ei saa elada, Maya, siin saab ainult ellu jääda.”

Keegi neist ei aima, kui tõsi see on.